

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 111/07
20.03.2008. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: мр Јадранке Ињац, председника већа, Зоје Поповић и Јелене Ивановић, чланова већа, са саветником суда Вером Маринковић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби АА, кога заступа пуномоћник АБ адвокат, против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореска управа- Регионални центар Београд, број: 7311-195/07-20 од 21.6.2007. године, у предмету пореза на доходак грађана, у нејавној седници већа одржаној дана 20.3.2008. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, ставом првим диспозитива, одбијена је, као неоснована, жалба Ракић Милана из Београда, на решење Пореске управе - Филијала А Чукарица, број: 438-425/06 од 18.4.2006. године, којим је тужиоцу као пореском обвезнику утврђен годишњи порез на доходак грађана у износу од 66.306,20 динара, а на пореску основицу - опорезиви доходак од 663.062,00 динара. Ставом 2. диспозитива оспореног решења замењено је решење Пореске управе - Регионалног центра Београд, број: 438-18/06-20 од 14.11.2006. године.

Тужилац је поднео тужбу овом суду дана 28.12.2006. године, којом је оспорио законитост решења туженог органа број: 438-18/2006-20 од 14.11.2006. године, али је тужени орган кроз одговор на тужбу известио суд о томе да је оспорено решење измењено у смислу чл. 154. ст. 1. и 2. и чл. 160. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, решењем те Пореске управе, број: 7311-195/07-20 од 21.6.2007. године.

Врховни суд Србије је провео поступак у смислу чл. 30. ЗУС-а и новодонето решење доставио тужиоцу на изјашњење о томе да ли остаје при поднетој тужби и у ком обиму, те да ли тужбу проширује и на новодонети акт туженог органа.

Тужилац је преко пуномоћника поднеском од 14.8.2007. године, проширио тужбу и на решење од 21.6.2007. године и навео да је и ово решење незаконито, јер је противно одредбама Закона о пореском поступку и пореској администрацији, тужени орган изменио раније донето решење, а примања која је тужилац остварио по основу споразума о престанку радног односа морају се уподобити отпремнини у смислу Закона о раду, јер је доношењем Одлуке о стимулативним мерама за смањење броја запослених у НИС-у у 2004. години од 29.7.2004. године и Одлуке директора НИС-а Југопетрола од 23.11.2004. године, послодавац тужиоца утврдио да постоји вишак запослених и због тога је упутио позив запосленима да закључе споразум о престанку радног односа уз исплату стимулативне отпремнине. Како је повређен закон на штету тужиоца, предложио је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и свих списа ове управне ствари Врховни суд Србије је нашао:

Тужба није основана.

Из чињеничног стања које је на несумњив начин утврђено у управном поступку произлази да је тужиоцу, решењем НИС Нафтна индустрија Србије, НИС Југопетрол од 20.1.2005. године, престао радни однос код овог послодавца са 31.1.2005. године, на његов захтев. Тужилац је са послодавцем закључио споразум о престанку радног односа којим је утврђено да ће му престати радни однос са 31.1.2005. године, али под условом да послодавац тужиоцу, као запосленом, исплати отпремнину у укупном износу од 1.986.292,00 динара, а који је обрачунат за укупан недостајући број месеци до испуњења првог услова за остваривање права на старосну пензију. Није спорно да је тужиоцу уговорени износ у 2005. години исплаћен. На овако утврђено чињенично стање правилно је тужени орган применио материјално право и то одредбе чл. 9. ст. 1. тач. 19. и чл. 13. до 14б. Закона о порезу на доходак грађана ("Службени гласник РС", бр. 24/01, 80/02 и 135/04), када је сматрао да у пореску основицу за плаћање пореза на доходак грађана треба да уђе и примљени износ, јер се не може сматрати врстом примања која су изузета од плаћања ове врсте пореза у смислу чл. 9. ст. 1. тач. 19. цитираног Закона. Наиме, не ради се ни о отпремнини, односно о новчаној накнади коју послодавац исплаћује запосленом за чијим је радом престала потреба у складу са законом којим су уређени радни односи, већ управо о новчаном износу - стимулативној накнади која је требало да буде мотив а то је и била за закључење споразума о престанку радног односа. Због тога су наводи тужбе

суде мотив, а то је и била, за закључак споразума о престанку радног односа. 2001. године су наводи тужбе о томе да је ову врсту накнаде требало уподобити отпремнини, неосновани, као што су неосновани и наводи о томе да је приликом измене решења од 14.11.2006. године, орган учинио повреду правила поступања прописану чл. 154. ст. 1. и 2. и чл. 160. Закона о пореском поступку и пореској администрацији. Тужени је измену решења од 14.11.2006. године, извршио у оквиру овлашћења датих чл. 154. ст. 1. и 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији и отклонио недостатке овог решења у уводу при чему нема доказа у списима да је новодонето решење од стране туженог органа достављено тужиоцу што јесте била обавеза туженог и тиме јесте повређено правило поступања из чл. 154. ст. 3. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, али то није учињено на штету тужиоца, јер је о садржини овог решења тужилац упознат пошто му је ово решење доставио Врховни суд Србије. Такође је тужени отклонио недостатке првостепеног решења у давању довољних и јасних разлога што је и био у обавези да учини, јер је управни поступак јединствен, тако је новодонето решење правилно и без повреде закона на штету тужиоца.

Врховни суд Србије је ценио и остале наводе тужбе и нашао да се њима не доводи у сумњу правилност, односно законитост оспореног решења, па је имајући у виду све напред наведено, применом чл. 41. ст. 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), тужбу одбио, као неосновану и одлучио као у диспозитиву.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

дана 20.3.2008. године, У. 111/07

Записничар, Председник већа - судија

Вера Маринковић, с.р. мр Јадранка Ињац, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ЈК